

SPOLKLA MĚ KNIHOVNA

Od hliněných destiček
k tištěné knize

Klára Smolíková

Ilustroval Vojtěch Šeda

FRAGMENT

Spolkla mě knihovna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Smolíková

Spolkla mě knihovna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SPOLKLA MĚ KNIHOVNA

SPOLKLA MĚ KNIHOVNA

Od hliněných destiček
k tištěné knize

Klára Smolíková

Ilustroval Vojtěch Šeda

FRAGMENT

PAŠOVÁNÍ KNIH

„Vrať tu knihu do regálu,“ ohlédla se štíhlá žena a přísným pohledem zpražila pašeráka. „Žádnou ti nekoupím.“

David svěsil ramena a jen nerad zpod plata vaječnic vytáhl knihu. Nákupní vozík přetékal jídlem. Kdyby se neotočila, kontraband by provezl. U pokladny by to s mamkou už nějak skoulel. Nenápadně se rozhlédl. Několik zákazníků si dlouhonožou blondýnu kriticky prohlíželo. Ustála to.

„Mami,“ otočil se před uličkou, kde místo jogurtů vyskládali knihy. „Je tenká.“

„Ani tenkou,“ trvala na svém. „Kam bychom ji doma dali?“ zeptala se o něco hlasitěji, aby čumilové pochopili, proč musí být na syna přísná.

Nepochopili to. David zaslechl, jak mohutná padesátnice polohlasně sděluje manželovi: „Frfle-na. Za jídlo rozhazuje, a knížku klukovi nekoupí. Pak nemají být děti pitomé.“ Když dvojice poodešla do bezpečné vzdálenosti a částečně je zastínila sušenková pyramida, ještě dodala: „Televize není všechno. To já svým dětem knihu nikdy neodepřela.“ Matrona pyšně vytrčila bradu a odkolébala se. Muž za ní pospíchal s výrazem, který naznačoval, že to taky mohlo být úplně jinak.

BIBLE KRALICKÁ

SLAVNÁ ČESKÁ BIBLE BYLA TIŠTĚNA
V UTAJENÍ NA ZÁMEČKU
V KRALICÍCH NAD OSLAVOU. ZDE
SE V DOBĚ PANOVÁNÍ CÍSAŘE
RUDOLFA II. SKRÝVALA TISKÁRNA
JEDNOTY BRATRSKÉ, TEHDY
ZAKÁZANÉ CÍRKVE. NÁBOŽENSKÉ
KNIHY, ALE TŘEBA I UČEBNICE
ČI ZPĚVNÍKY BYLY ODSUD TAJNĚ
ODVÁŽENY V SUDECH, ABY SI
VŠICHNI MYSLELI, ŽE UVNITŘ
JE OBILÍ.

David zahlédl, jak máma křečovitě svírá držadlo vozíku. Jestli vystartuje, bude zle.

„To je v pohodě, mami,“ pověsil se jí David za paži a táhnul ji pryč od knih i cukrovinek.

„Jen jsem to zkusil.“

„Když si doma přerovnáš knihovnu, možná se tam ještě nějaké místo na dobrou knihu najde,“ připustila máma, když o pár minut později vybírala z police polohrubou mouku. Všechny balíčky byly pokryté bílým práškem. „Nemusíš ji pašovat jak Bibli kralickou,“ dodala ještě a s šibalským úsměvem sáhla pomoučněným prstem Davidovi na nos.

„Provedu,“ usmál se bělonosý čtenář.

„NEMUSÍŠ JI PAŠOVAT JAK BIBLI KRALICKOU,“ DODALA JEŠTĚ...

PŘEPLNĚNÁ KNIHOVNA

Přerovnat knihovnu je věc nesnadná. Knihy nejsou balíčky s moukou, které stačí oprášit a seřadit na polici do zákrytu. Knihy se nedělí jen na hrubé, hladké a polohrubé. Název knihy může být matoucí, obálka plná příslibů, zkratka a dobře, David chtě nechtě musel každou knihu otevřít a kousek z ní přečíst. Teprve potom se mohl rozhodnout, kam ji v knihovně zařadí.

Vyhradil si na úklid knihovny celý víkend, ale ať přišla mamka do jeho pokoje ráno, v poledne či večer, vždy zastihla synka ve stejné poloze. Seděl se zkříženýma nohama uprostřed pokoje, kolem něj byly vyskládané komíny z knížek a police zely prázdnotou. A kluk si samozřejmě četl.

„Už to bude?“ zeptala se pokaždé ve dveřích.

ŘAZENÍ PODLE VELIKOSTI

BRITSKÉ KNIHOVNĚ, KTERÁ JE JEDNOU Z NEJVĚTŠÍCH KNIHOVEN SVĚTA, KAŽDÝ ROK PŘIBUDOU TŘI MILIONY KNIH A PRO NĚ JE POTŘEBA NACHYSTAT DVANÁCT KILOMETRŮ NOVÝCH POLIC. VĚTŠINA KNIH JE PROTO ULOŽENA POD ZEMÍ A ROZTŘÍDĚNA PODLE VELIKOSTI, ABY SE MÍSTO CO NEJÚČELNĚJI VYUŽILO. KDYŽ SI ČTENÁŘ VE STUDOVNĚ KNIHU VYBERE, POŠLOU MU JI Z PODZEMNÍHO SKLADU NA PÁSECH.

„Už brzo,“ odpověděl a nos z knihy nevytáhl.

„Mňau,“ ozval se zrzavý kocour Koniáš, který nespokojeně popocházel po pokoji. Všude byly odložené knihy, a tak si nemohl lehnout na svá oblíbená místa.

Jenže pak se blížila nedělní noc a bylo zle. Když David zjistil, že za oknem je tma, vyskočil a začal knihy horečně ládovat zpět. Ne podle autorů ani podle žánrů nebo edic. Cpal je dovnitř podle velikosti, aby se jich do polic vešlo co nejvíc. Jenže knihovna se bránila, odvracela a nespoupracovala. Chlapec si začal zoufat, že se mu do polic nevejdou ani ty knihy, které tam původně už byly. Jak má vyšetřit místo na knížku novou?

„Sakramentské knihy, hernajs dudy, oh my God, nemůžeš se, knihovno, taky trochu nafouknout?!“ sypal ze sebe, když se snažil odtláčit od sebe dvě knihy ve zcela zaplněné řadě. Chtěl mezi ně vložit další. Knihovna se maličko nafoukla, jako by opravdu chtěla pojmout nějakou knihu, ale pak se prudce smrštila. Knihy začaly vylétat ven jako střely. David se jen skrčil a kryl si hlavu.

Jak knihovna zuřila, otřásala se a dupala, začaly se řídit dolů i věci vyskládané úplně nahoře.

Mezi knihami se na cestu plavmo

dolů vydaly i dvě sošky. David je

v poslední chvíli zachytil,

ale vtom nasadila

knihovna zpětný

chod a začala do

sebe vše nasávat.

Knihy, kocoura

a nakonec

i samotného

Davidu.

BOHOVÉ KNIH A KNIHOVEN

David se překvapeně ohlédl. Za ním byla jeho knihovna, všechny knihy srovnané, jen on se i s kocourem nějakým záhadným způsobem ocitl na druhé straně. Odložil sošky na zem a šel se podívat blíž. Škvírou nad knihami viděl svůj pokoj. Právě do něj vešla mamka a překvapeně se rozhlížela. Podle výrazu se divila, dokonce i otevřela ústa, ale nic nebylo slyšet.

„Mamiii,“ křičel co nejhlasitěji. „My jsme s Koniášem tadyyy!“

„Marná snaha,“ ozval se za ním nakřáplý hlas. Připomínal ptačí skřehotání. „Spolkla tě knihovna.“

Když se chlapec otočil, uviděl vysokého muže s ptačí hlavou. Dlouhý štíhlý zobák měl černou barvu. Takový mají ibisové a takový měla i figurka boha Thovta na knihovně.

„Ty ses zvětšil?“ zeptal se David celkem zbytečně, protože to bylo jasné na první pohled.

„Já taky,“ usmál se kulaťoučkový Číňan s dlouhými kníry, kterého si kluk do té doby nevšiml. Najednou si uvědomil, že vlastně neví, koho druhá soška zobrazovala.

„Ty jsi také bůh moudrosti a ochránce pisařů?“

„Myslíš jako Thovt v Egyptě?“ usmál se a podrbl kocoura. „Přihořívá. Já jsem především ochránce knih a knihovníků. Jmenuji se Wen-čchang Wang. S Čínou se v historii písemnictví nemůže měřit žádná jiná země, a proto jen zde najdeš knihovnického boha. Chceš být přece knihovník, Davide?“

BŮH ČÍNSKÝCH KNIHOVNÍKŮ

ČÍNŠTÍ PÍSAŘI PSALI NA POSLEDNÍ
STRANU KNIH, KTERÉ OPISOVALI,
PROSBU ADRESOVANOU BOHU
WEN-ČCHANG WANGOVI.

„Chci,“ polkl na sucho.

„Tak by ses měl o knihovnách něco dozvědět,“ usmál se čínský bůh a upravil si korunu na hlavě. „Slyšel jsem, jak jsi mě volal, i když nechápu proč anglicky.“

„Protože čínsky, můj milý bratře, neumí,“ poplácal ho po rameni Thovt. „A s tou knihovnou to poněkud vymňoukl.“

Kocour Koniáš vyčítavě mňouknul na znamení souhlasu.

David si uvědomil, že při zápasu s knihovnou vykřiknul i *Oh, my God!* To přece teď říká každý. Mamka zase často říká *panebože* a knihovny ji nepolykají.

„A co mamka? Bude mě shánět.“

„Neboj, čas v knihovně běží po svém,“ uklidnil ho ptačí muž.

